

[Stensballe.]

det ved det almindelige Tilskud; efter de almindelige Tilskudsregler i Arbejdsløshedsloven er Forholdet det, at tilskydes der noget fra Medlemmernes Side, ydes der ogsaa saa meget mere af Staten og Kommunerne. At Konsolideringen er en Nødvendighed, skal jeg ingenlunde benægte, tværtimod, og jeg er ganske enig ogsaa med Arbejdsdirektøren i de meget strenge Krav, han stiller til Kasserne, inden han giver dem Tilladelse til Kontingentnedsættelser. Kasserne maa have de fornødne Midler til Raadighed, hvis de skal løse de Opgaver, de har paataget sig, og paataget sig ogsaa over for det offentlige.

Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Jeppesen-Drusebjerg) sagde, at der maatte være den samme Grund til Udvidelse af Kasserens Understøttelse som i Fjor. Nej, det er nemlig det, der ikke er, for i Fjor var der over 50 pCt. flere, som faldt for 10 Maaneders-Bestemmelsen, end i Aar; da var der, som jeg oplyste, ca. 20 000, i Aar er Tallet ca. 12 000, hvad selvfølgelig skyldes de forbedrede Arbejdsvilkaar, der har været Sommeren igennem.

A. Johansen: Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger angaaende Kasserens Konsolidering. Det synes, som om den ærede Ordfører for Venstre (Stensballe) er enig med mig i, at man skal konsolidere, men konsolidere kan man jo nu engang kun ved, at man lægger Penge til Side til Opfyldelse af de Formaal, man har. Konsolidere kan man ikke ved at bruge af den opsparede Formue; i samme Grad, som man anvender den opsparede Formue til nye Formaal, maa der en anden Art af Konsolidering til. Jeg vil i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at i mange Kasser, maaske de fleste, har Paaligningerne været saa store, at man har været ude af Stand til at lade de arbejdsløse Medlemmer betale. Som Følge deraf har de arbejdende Medlemmer maattet paatage sig Kontingentet for de arbejdsløse Medlemmer, og med en Arbejdsløshed, der til visse Tider har omfattet hen ved Halvdelen af Medlemsantallet, vil man kunne forstaa, hvilke Ofre der er bragt. Jeg tror ikke paa, at man kan blive ved at trække paa denne Offervillighed, hvis det, hver Gang det ser ud til, at man er i Færd med at kunne konsolidere sig, siges: Nu har I mange Penge, nu maa I selv klare de ekstra Opgaver, som det aldrig har været Arbejdsløsheds-kasserens Sag at klare. Dette, at hjælpe

under en Krise af den Art, vi har haft, er en Opgave, som aldrig har været forudsat og heller ikke kunde være forudsat løst ved Kasserens egen Hjælp.

Maa jeg saa blot gentage, at den manglende Interesse for Arbejdet kan Rigsdagen ikke ved Lov beslutte skal indfinde sig. Det er psykologisk forstaaeligt, at man ikke faar Folk til at arbejde med samme Interesse, med samme Villighed, naar man siger til dem: I faar ikke mere end $\frac{2}{3}$ af det, andre faar. En saadan Arbejdsinteresse kan ikke gennemtvinges ved Lov. Man kan nok trykke Lønnen ned, men til Gengæld faar man saa ikke det Arbejde, man ellers vilde have faaet. Det er en simpel Erfaring, som enhver, der har beskæftiget sig med Arbejdsforhold, vil have gjort.

Stensballe: Det ærede 13de tingvalgte Medlem (A. Johansen) sagde, at man ikke kunde paalægge Kasserne at bruge Penge til nye Formaal, naar de samtidig skulde konsolidere sig. Men det er der jo slet ikke Tale om her ... (A. Johansen: Jo jo!). Nej, her er et Formaal, der nævnes i Loven. Der staar i Arbejdsløshedsloven, at der kan gives Dispensation fra 10 Maaneders-Bestemmelsen; det hører ind under de Opgaver, som Kasserne har paataget sig ved den bestaaende Lovgivning.

Med Hensyn til 26 Ugers- og 39 Ugers-Bestemmelserne er Forholdet det, at de Folk, der er kommet ind under disse Bestemmelser og ikke kan faa Hjælp, maa gaa ind under Socialhjælpen. Det er Forudsætningen for Arbejdsløshedslovens og Sociallovens Vedtagelse i 1932 og 1933, og det paalægges ikke Kasserne at bruge Penge til nye Formaal, selv om vi ikke vedtager denne Lov, hvis Formaal er at lette Kommunerne.

Unmack: Den højtærede Socialminister sagde i Anledning af min Udtalelse om, at der er Mangel paa Arbejdskraft paa Landet, at man ikke skulde overdrive Betydningen af, hvad der blev sagt. Dette Svar tilfredsstiller mig i og for sig ikke. Det er let nok sagt, at man ikke skal overdrive, men det er ganske givet — det ved dog Størsteparten af det høje Tings Medlemmer —, at det Gang paa Gang bliver hævdet ude fra Landet, at man ikke der kan faa den Hjælp, der tiltrænges. Dette skyldes efter min Mening Sociallovgivningen, men det Spørgsmaal skal jeg selvfølgelig ikke komme nærmere ind paa. Jeg